

Arturo Padilla de Juan

Despertant la ira del faraó



1 de setembre

Va sonar l'interfon de casa. El Blai va anar cap al rebedor. El Marc ja l'havia avisat que vindria.

–Sí?

–Blai, sóc jo.

–T'obro.

–Vinc amb l'Arnau, la Mònica i una amiga seva.

–Ah, d'acord.

L'Arnau i la Mònica? No s'esperava que vinguessin els seus antics companys de classe. Feia cinc mesos que no els veia... Havia sabut gràcies a les xarxes socials que sortien junts des de feia poc. Quina sorpresa que vinguessin després de tant de temps! I qui seria aquesta amiga de la Mònica? Va sentir un pessigolleig a l'estómac.

Van trucar al timbre i va obrir la porta. El Marc

va fer un pas endavant i va saludar-lo amb una abraçada. L'Arnau també va fer-li una abraçada. Semblava més alt! La següent va ser la Mònica, que li va somriure i li va fer dos petons. Que morena! Darrere seu venia una noia pèl-roja, amb els cabells ondulats i els ulls d'un verd intens.

—Hola, em dic Georgina.

—Blai, encantat.

Es van fer dos petons. El verd d'aquells ulls l'havia deixat encisat, del tot fora de joc. D'on havia sortit aquell àngel?

Van passar cap al menjador i els va fer seure al sofà. La mare encara no havia tornat de comprar, podrien estar tranquils una estoneta.

—M'he trobat aquesta gent a la plaça i s'hi han afegit —va explicar el Marc amb un somriure—. No me n'he pogut desfer.

—És que estàs desaparegut, tio! —va exclamar l'Arnau—. Si no venim nosaltres, ningú sap res de tu! Com et va la vida?

Les mirades de tots quatre van centrar-se en ell. No tenia ganes de parlar d'ell, havia de trobar la manera de desviar la conversa.

—Doncs, anar fent. I vosaltres, què feu?

L'Arnau va mirar la Mònica i li va acariciar la cuixa.

—No sé si ho sabies: la Mònica i jo estem sortint. Ja fa tres mesos.

Com per no saber-ho! Es notava que l'Arnau tenia ganes de parlar-ne, sempre li havia agradat parlar d'ell, i avui al Blai li anava de primera que xerrés tot el que volgués. I així ho va fer. L'Arnau els va explicar les vacances que havien passat a l'apartament de Blanes de la Mònica i totes les discoteques que havien trepitjat aquells mesos.

–I tu, Georgina, d'on ets?

Va sorprendre's a si mateix fent una pregunta tan directa. Ni tan sols estava segur de si havia interromput l'Arnau, però ja era massa tard per fer-se enrere.

Ella va enrojolar-se.

–Sóc de Blanes –va dir amb timidesa–. Visc a prop de l'apartament de la Mònica.

Tenia ganes de preguntar-li moltes més coses, però potser se sentia incòmoda i no volia atabalar-la.

–Ens hem conegut aquest estiu –va afegir la Mònica– i s'estarà uns dies a casa amb mi abans que comencin les classes. Espero que no t'importi que hagi vingut.

–A mi em sembla que el Blai està encantat amb la Georgina –va comentar el Marc amb picardia.

Com havia tingut els pebrots de dir-ho? Volia matar-lo. Que fort! Se suposava que era el seu amic. Què devia pensar la Georgina? Havia abaixat el cap. Semblava que li havia molestat el comentari. El Marc era imbècil! Mai li havia vingut un instint assassí tan fort com en aquell moment.

–Per cert! T’he portat els horaris dels exàmens de recuperació.

Ara intentava canviar de tema, quan ja l’havia cagat. No el perdonaria mai. La Georgina es retorçava una polsera que tenia al canell. Estava incòmoda...

–La Maria em va dir que te’ls donés. –El Marc li va donar el full de recuperacions.– Si t’hi presentes, encara et pots treure quart.

La Georgina encara tenia el cap cot. Què devia pensar? Que era un desesperat? Que no sabia tractar les noies? Es devia estar fent una imatge patètica d’ell.

Va fer un cop d’ull a les recuperacions. Totes començaven la setmana que ve: català, castellà, anglès, tecno, mates... I què? No pensava anar-hi. El curs passat la tutora l’havia animat a presentar-s’hi, que potser estava a temps de tenir el graduat, però aleshores ja tenia clar que no s’hi presentaria, i ara pensava el mateix. No podia fer-ho.

–Hi aniràs?

–No.

Va fer-se un silenci.

–Blai, pots intentar-ho –va insistir-hi el Marc–. Ets un tio llest, t’ho pots treure.

–No és això, Marc, no puc sortir.

Va retorçar la punta d’un coixí que tenia agafat. Un altre cop la conversa girava sobre ell. L’Arnau i la Mònica l’observaven amb cares d’incomprensió, però no van dir res per evitar parlar d’allò. La Geor-

gina havia aixecat el cap i se'l mirava estranyada. No devia entendre res. Segur que devia pensar que era un tio estrany i antisocial. Estava quedant fatal davant d'ella. Quina ràbia! Però de què servia donar explicacions? Ni ella ni ningú podria entendre mai pel que havia passat...

–Buf! Et veig repetint, tio! –li va deixar caure l'Arnau–. Jo em tallaria les venes si m'hagués d'estar un any més a l'insti!

–Tampoc penso repetir.

–I què faràs? Tocar-te els ous tot el dia?

El Blai no va respondre. Què faria aquell curs? No hi havia pensat, però tampoc li preocupava gaire. La seva vida havia canviat tant durant els últims mesos que necessitava temps per recuperar la normalitat. No volia atabalar-se, no era tan fàcil fer veure que tot continuava igual.

Es va arronsar d'espatlles.

La Georgina se'l mirava encuriosida.

–Què? Ja no vols ser locutor de ràdio? –va preguntar el Marc.

Des de ben petit sempre havia dit que volia treballar a la ràdio i retransmetre els partits de futbol. El curs passat tenia ben clar que volia estudiar periodisme, la tutora li havia dit que podria fer el que volgués amb les seves notes, però tot va ser abans que passés *allò*. Ara n'havia perdut les ganes. No tenia il·lusions, no tenia motivacions, tot li era igual.

–De moment no tinc pensat estudiar.

–Què dius? Ara passes d'estudiar? –va exclamar l'Arnau–. Qui ho diria: el crac dels estudis passa d'estudiar i jo, que mai he obert un llibre, m'hi poso ara.

–Ah, molt bé.

–No t'ho he dit, però m'he apuntat a un cicle de mecànica. Em mola el món del motor i farem moltes pràctiques al taller. Ja tenia ganes d'estudiar una cosa que m'agradés. I no t'ho perdís: el meu tiet m'ha dit que m'agafarà al seu taller quan em tregui el títol. Quines ganes, tio!

–M'alegro per tu.

–Aquest any, ja no farem colla a l'insti –va apuntar el Marc–, perquè jo també he volat i faré un cicle d'imatge i so. La Mònica és l'única que s'hi queda.

–Quin remei, és el que tinc més a prop –va confirmar la Mònica resignada–. Faré el batxillerat humanístic. Estava molt indecisa, però he pensat que estudiaré traducció i interpretació. Les notes de tall són bastant altes, em tocarà pensar aquests dos anys!

–Si tu ets molt llesta! –L'Arnau va abraçar-la i va fer-li un petó.– Ja veuràs com te'n surts sense problemes!

Ella li va fer una carícia. Estaven horriblement acaramel·lats.

–La Georgina també vol estudiar traducció –va afegir la Mònica després de diverses moixaines–. T'imagines que anem juntes?

Ella va somriure.

Aquell somriure semblava la carícia d'una ploma lliscant sobre el seu cor. Mai havia experimentat una sensació tan estranya, el Blai, però havia de reconèixer que li agradava. Per què li passava allò? Era la primera vegada que tenia aquests sentiments per una noia. S'estava enamorant? No, no podia ser. Si no la coneixia!

L'Arnau va dir que havien de marxar i van aixecar-se del sofà. El Blai va acompanyar-los fins al rebedor i va acomiadar-se'n d'un en un.

—Encantat! —va dir fent dos petons de comiat a la Georgina.

—Igualment —va dir ella—. Ja ens veurem!

—I tant!

Va tancar la porta lentament. Quina cara d'imbècil devia fer ara mateix! La Georgina volia tornar-lo a veure! Potser havia estat un comentari per quedar bé, però si més no volia dir que no s'havia endut una tan mala imatge d'ell.

Va córrer cap a l'habitació. Des de la finestra, va veure'ls sortir pel portal entre riures i bromes. Va sorprendre's mirant només la Georgina. Definitivament, necessitava tornar-la a veure!